

MAMA, COLLI!

TERESA GIMÉNEZ

COL·LECCIÓ «EL TRICICLE», 40

36 PÀGINES

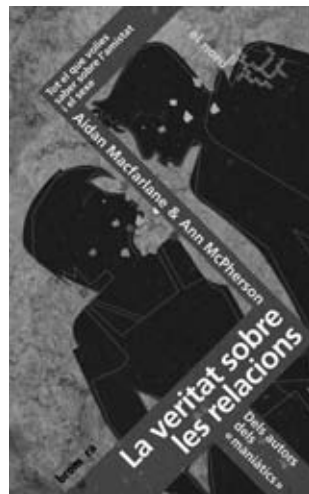
TÀNDEM EDICIONS, VALÈNCIA, 2006

Per què?

En qualsevol família, l'arribada d'un nou membre és sempre un esdeveniment extraordinari que pertorba la pau i fa que la vida quotidiana canvie. I això justament és el que passa al protagonista d'aquest conte. Pau és un xiquet feliç que un dia veu com la panxa de sa mare creix fins que naix la seua germana Martina. A partir d'aqueix moment ha de començar a compartir (o competir, segons ens mire) per la atenció de sa mare. Pau no entén per què les coses no són com abans de l'arribada de Martina: a ell li agradaven tal com estaven, Pau no volia cap germaneta. La mare s'esforça a repartir les atencions entre els dos fills. Però malgrat l'intent, comença una lluita entre els dos germans per l'estima de la mare que finalitza en una situació inesperada que cap dels dos germans estan disposats a acceptar. Junts intentaran que les coses tornen a ser com abans. Un conte entretingut, fàcil de llegir i d'estructura senzilla que planteja un problema real.

Les il·lustracions de *Mama, coll!* aporten al llibre una lectura complementària al text.

Beatriz López

LA VERITAT SOBRE LES RELACIONS

AIDAN MACFARLANE & ANN MC PHERSON

COL·LECCIÓ «EL NORD BROMERA», 6

184 PÀGINES

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2006

Sense tabús

Després de l'èxit de vendes i de públic amb *Diari d'un Jove maniàtic* els autors han repetit una mica més la fórmula que combina la serietat i la divulgació, i que tant bons resultats els ha proporcionat. Seguint aquesta línia, Aidan i Ann aborden en aquest nou lliurament les relacions interpersonals, ja que com a metges coneixen de primera mà les principals preocupacions i dubtes que amoïnen (i en alguns casos angoixen) els nostres adolescents, ja siga en el camp de les amistats, de l'amor o, en especial, del sexe. L'objectiu d'aquest treball és oferir informació seriosa i contrastada de com es pot superar els entrebancs de l'adolescència tot deixant de banda morals i prejudicis, i el que sembla potser més interessant i difícil: explicar-ho amb un llenguatge accessible i adequat al públic al qual en última instància va adreçat. Tot allò que un jove no s'atreveria a preguntar als pares: «Estic enamorada del meu profe. Què faig?» «Què necessite per tenir una parella?», i així fins a un total de 180 preguntes més sobre les difícils relacions en aquesta època tan crítica. Un llibre de ràpida consulta i fàcil lectura que intenta donar respostes sense tabús ni pèls a la llengua.

J. Ricart

EL SECRET DELS TITELLES

ENRIC BATISTE

IL·LUSTRACIONS DE MERCÈ GALÍ

COL·LECCIÓ «EL TRICICLE», 39, 22 PÀGINES

TÀNDEM EDICIONS, VALÈNCIA, 2006

Els titelles prenen la paraula

Tot comença una nit en què set titelles, aprofitant la silenciosa quietud de la caixa que els fa de casa i preocupades per la desídia del titellaire David, decideixen actuar contundentment per salvar-se i salvar el seu amo de la inacció i la ruïna. Aprofitaran, sense pensar-s'ho dues vegades, l'única opció realment efectiva que tenen. No poden fallar: estan decidides a fer ús del poder de la paraula. L'ombra xinesa, l'anciana i sàvia Xinaxana, els ha revelat que podran parlar una vegada i, només una, per ajudar el titellaire a sortir del pou. David està tot desanimat perquè pensa que no pot oferir res de nou amb els seus vells titelles, en l'època dels espectacles farcits d'efectes d'ordinador. ¿Aconseguiran els titelles convèncer el David que, tot i les novetats, ell és imprescindible? ¿Seran capaços d'agermanar aquesta parcel·la de les arts escèniques amb les noves possibilitats tecnològiques? Semblen preguntes recurrents en els nostres dies. De la mà de la coneguda il·lustradora Mercè Galí, aquests titelles prenen vida en uns escenaris ben vistosos que fan servir el *collage* i, que de ben segur, atrauran l'atenció del públic més jove, al qual s'adreça la col·lecció «El Tricicle».

Isabel Moll

EL BOSQUE ENCANTAT

JOLÉS SENNELL

IL·LUSTRACIONS D'ANTONI LAVEDA

COL·LECCIÓ «L'ELEFANT», 12, 107 PÀGINAS

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2006

La línea del horizonte

El bosque encantado es una historia de princesas y hechiceros donde en ningún caso impera la maldad sino el aire un tanto despistado del brujo del cuento. Su autor, *Joles Sennell* –pseudónimo de Josep Albanell–, presenta una historia dividida en cuatro partes en la que un mago convierte, por error, a la princesa en una oca. ¡Se impone un castigo!, por lo tanto el rey destierra al brujo a un lugar tan desagradable como desértico. Sólo la constancia del principal protagonista cambiará las cosas, convirtiendo lo desagradable en un verdadero paraíso. Además del Mago despistado, artífice del Bosque y de todo lo que este encierra, la narración de *Sennell* tiene otros protagonistas: un altísimo árbol de más de mil años, un árbol inquieto que cambia de lugar al menor intento y un árbol tan particular que tiene el poder de nacer cada madrugada. Los tres árboles tienen interesantes historias que contar, unas son dulces y otras que no lo son tanto. En el tercera parte, el autor aborda la historia de «El captaire y el drac», pero es quizás en la cuarta y última parte titulada «La ratlla de l'horitzó» donde el autor expone sus ideas acerca de la vida y su sentido.

M^o. Teresa Espasa

PALABRA DE ROBOT. INTELIGENCIA ARTIFICIAL Y COMUNICACIÓN

ÓSCAR VILARROYA

TRADUCCIÓ DE LEONARDO VALENCIA

COL·LECCIÓ «SIN FRONTERAS», 162 PÀGINES

PUV, VALÈNCIA, 2006

Robots per a comprendre conductes humanes

Els AIBO són avui en dia uns dels robots autònoms més complexos. Creats per l'expert en robòtica Luc Steels, han aconseguit, entre moltes altres coses, desenvolupar formes d'expressió incomprensibles per al seu creador. Aquella capacitat dels AIBO constitueix el punt de partida sobre el qual Óscar Vilarroya, investigador en neurociència cognitiva de la Universitat Autònoma de Barcelona, ens introdueix en una de les línies de recerca seguida en els darrers temps dins el món de la robòtica, la de l'anomenada perspectiva arrelada. Però en entrar en l'explicació de les raons que han dut alguns experts a triar aquest camí, el llibre ens planteja qüestions que sobrepassen l'àmbit de la robòtica. Fonamentalment, seguim en aquest llibre algunes de les darreres aportacions al coneixement de l'aprenentatge lingüístic. De fet, queda ben palesa la importància que els robots, i en particular els AIBO, poden tenir tant per conèixer els mecanismes d'aprenentatge lingüístic com, en general, per a la reproducció i la comprensió de la conducta intel·ligent dels humans.

El llibre va rebre el 2002 el «Premi Europeu de Divulgació Científica», atorgat per la Universitat de València i l'Ajuntament d'Alzira.

Ximo Guillem-Llobat

LA VIDA Y LA MUERTE EN ANTONIO MAIRENA

JOSÉ MARÍA BONACHERA GARCÍA

COL·LECCIÓ «LA HUELLA SONORA», 815

437 PÀGINES

EDITORIAL PRE-TEXTOS, VALÈNCIA, 2006

Crítica de la crítica al mairanisme

És ben coneguda la fascinació dels editors de Pre-Textos pel flamenc. Ara es corrobora amb la publicació de l'assaig del flamencòleg José María Bonachera sobre la figura del *cantaor* Antonio Mairena qui -en paraules de l'autor- va defensar a contracorrent una actitud *cantaora* difícil de comprendre i infamada per la majoria. Per a Bonachera, l'origen de la controvèrsia cal trobar-la no tant en el seu estil de cant, sinó en el fet d'haver-se prodigat -més que cap altre artista flamenc- en l'àmbit dels llibres, de les entrevistes, dels articles, etc.

Considerat com el defensor a ultrança de «*la pureza gitana del cante*», Mairena ha estat titllat d'academicista, de fred, d'obsessionat per la puresa, pel passat, per l'ortodòxia, de gitanista intransigent i de dogmàtic. L'autor matisa aquestes observacions i destaca el seu sentit de la puresa del cante com a «*verdadero eje de ese universo de delicada simbología que dio en llamarse mairanisme*». Apunta Bonachera que els símbols dels textos de Mairena són d'una profunditat inquietant i d'una lectura clara: «*la atracción del artista por la otredad absoluta de la muerte*».

Alicia Toledo

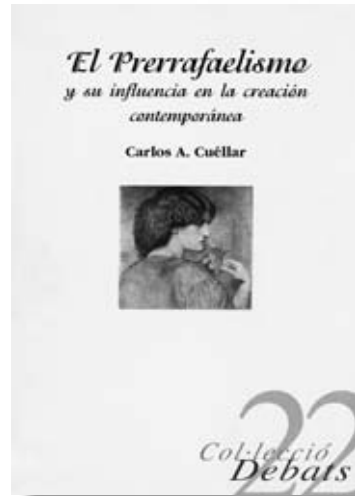
MASOS DE MORELLA
FRANCESCA JULIAN I QUEROL
152 PÀGINES

PUBLICACIONS UNIVERSITAT JAUME I,
CASTELLÓ, 2006

L'altra Morella

Aquest és un llibre peculiar, no sols pel tema que tracta, sinó per la seua particular concepció. La seua autora, Francesca Julian, acollida al Programa de Majors de la Universitat Jaume I, hi va redactar un minuciós inventari de la vida i costums d'un mas morellà. En concret, ella pertany a una família masovera de la *dena* (cada una de les partides del terme municipal de Morella) dels Llivis, així que la història que conta en aquest llibre la concerneix en el més íntim. Com diu Lluís Meseguer en el pròleg, «no és que no hi hagueren estudis sobre els grans aspectes econòmics, socials i culturals de la ciutat i el camp, però com el present no cap altre. I per això, per les seues qualitats i afectes, és digne de ser llegit i recordat». En realitat, Morella és un petit nucli urbà –miratge d'interior– que ha segregat molta literatura. Ens faltava, potser, un llibre de microhistòria que verbalitzara no els grans fets de la ciutat, sinó la humil rutina dels seus masos. I això és aquest llibre.

Victor Cotlliure

EL PRERRAFaelISMO
CARLOS A. CUÉLLAR
COL·LECCIÓ «DEBATS»
213 PÀGINES

INSTITUCIÓ ALFONS EL MAGNÀNIM, VALÈNCIA, 2006

Vanguardia hacia el pasado

Este ensayo del doctor en Historia del Arte Carlos A. Cuéllar se propone realizar un estudio sobre la naturaleza, pero también y en especial sobre la evolución e influencias posteriores de una corriente estética de gran importancia en el siglo XIX: el prerrafaelismo. Definido por el autor de forma paradójica como una «vanguardia que mira hacia el pasado», el prerrafaelismo fue obra de tres jóvenes artistas, William Holman Hunt, Everett Millais y Dante Gabriel Rossetti, quienes en plena época victoriana recibieron el apoyo del gran esteta John Ruskin en su impulso de vuelta a los valores medievales en el arte (su indiferencia a las leyes de la perspectiva, por ejemplo) pero también en la vida (su desprecio hacia el maquinismo, el racionalismo y el capitalismo).

El libro del profesor Cuéllar, no obstante, dedica sólo una pequeña parte del ensayo a una época, la fundacional, que ha merecido ya una abundante atención crítica, para abordar la influencia de la escuela en la España del siglo XIX, y también a estudiar sus huellas en las actuales formas artísticas, tanto en el ámbito plástico como en el musical o el audiovisual. El texto se encuentra acompañado de un buen número de ilustraciones y de una amplia bibliografía sobre esta peculiar forma de neorromanticismo que fue la escuela prerrafaelista.

Miguel Catalán

FARO DEL BOSQUE

SUSANA BENET

COL·LECCIÓ «POESIA»

88 PÀGINES

EDITORIAL PRE-TEXTOS, VALÈNCIA, 2006

Sobre el difícil art de la brevetat

La brevetat dels poemes orientals, les tankas, els haikús i tota la resta de poemes sintètics, aparentment senzills però alhora molt profunds, és una temptació que a nosaltres, els occidentals apressats, ens hauria d'estar prohibida.

Tanmateix, com que la temptació és legítima, bé està deixar-s'hi caure de tant en tant. Fet i fet, en el cas que ens ocupa, tot el llibre de Susana Benet (València, 1950) és de poemes breus i concisos. Fets de detalls, minúscules espurnes que, en molts casos, temàticament, rescaten la natura a dins de la ciutat. Crec que els poemes que s'insereixen en aquesta temàtica són els millors: els fragments mínims de bellesa i natura encara possibles al mig del caos ciutadà escrits en uns versos mínims i, en algunes ocasions, molt bells.

El llibre és desigual però guarda alguns encerts memorables. Vos en deixo un: «Cubierta de hojas, / la calle se estremera / como un estanque».

Josep Lluís Roig

EL RADICAL DESCRÈDIT DE LES CENDRES

PAU GRATACÓS

PREMI «ANTONI MATUTANO DE POESIA DE LA VILA D'ALMASSORA», 2005

COL·LECCIÓ «POESIA», 54, 33 PÀGINES

BROSQUIL EDICIONS, VALÈNCIA, 2006

Floreixen versos

Aquest primer llibre de poemes de Pau Gratacós sorprèn a primer colp d'ull per la voluntat que l'autor hi posa a fer poesia. El resultat pot ser una altra cosa però la força, l'empenta d'una veu novella que s'insinua àvida i descarada hi és ben present. ¿És que la poesia no és provatura, neguit o insistència? ¿O totes tres coses alhora? Més pròxima a la lletra d'un blues, o al relat eròtic d'un jove apassionat, la poesia de Gratacós va donant tombs infatigables pel voraviu de les paraules. Provocatiu, el poeta ofès ha descobert que pot odiar. Tot hi és present, si parlem de formes: el vers curt, el cal·ligrama, la prosa poètica; si de recursos, la paràfrasi, l'absència de majúscules o el joc de les repeticions. I quant al contingut, un cert regust de naufragi, d'absència i de passió desbocada: «si estigueres prop meu per embrutar-me/ esquitxat per ta divina presència/ de femella il·luminada, perfecta./ te me n'hi vas, crema la solitud,/ vinagre en la ferida de l'esper». No cal atribuir qualificatius a aquest llibre que vol ser radical, agosarat i descregut. El que cal és reivindicar la poesia arrelada a la terra, la paraula que se sent hereva d'un món ara infecte, ara deliciosament abellidor. I això, més o menys, és el que Pau Gratacós ens ensenya.

Begonya Mezquita

ORTOCARD ROSA BADIA

VERBICARD JOAN PRATS

ADAPTACIONS DE XIMO LÓPEZ

COL·LECCIÓ «MINIMANUAL», 21-22, 256-164 PÀGINES

CASTELLNOU, VALÈNCIA, 2006

Manuels útils

La col·lecció «Minimanual», de l'editorial Castellnou, compta ja amb 25 títols publicats.

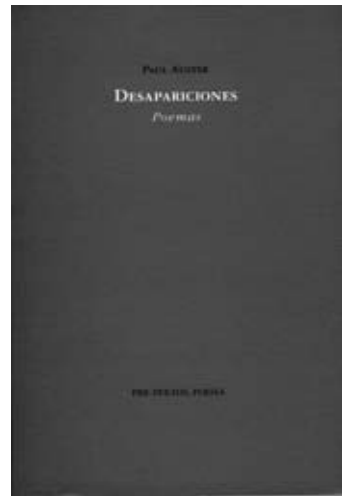
Els llibres tracten un ampli ventall de temes com ara les regles ortogràfiques del castellà, les fórmules matemàtiques, les regles de l'ús de l'anglès, els corrents i els pensadors de la filosofia i les declinacions, les flexions i les regles del llatí i grec, per posar-ne alguns exemples.

Els títols que s'incorporen a la col·lecció són *OrtoCard* (regles d'ortografia valenciana) i *VerbiCard* (la conjugació de tots els verbs valencians).

El llibres tenen un format de butxaca i volen ser una eina útil i de fàcil utilització, en aquest cas, per a l'ús correcte de la nostra llengua.

Un material que caldrà tindre a la mà per poder consultar-hi qualsevol dubte que ens pugua sorgir en la vida diària.

Beatriz López

DESAPARICIONES

PAUL AUSTER

COL·LECCIÓ «POESIA»

162 PÀGINES

EDITORIAL PRE-TEXTOS, VALÈNCIA, 2007

Les fonts del fenomen Auster

Paul Auster és, sens dubte, un dels escriptors més influents del nostre temps. Més encara, és un dels autors que compta amb uns seguidors més fidels, potser perquè la seua prosa és d'aquelles que no permeten la mitja distància: o bé genera complicitats extremes o bé provoca una profunda aversió. Ara bé, la majoria dels seus *fans* s'han encomanat del virus a partir de les novel·les (*Leviatan*, *La nit de l'oracle* o la recent *Bogeries de Brooklyn*) i, en tot cas, hauran vist amb devoció pel·lícules com *Smoke*. Però pocs d'ells s'hauran remuntat fins a les fonts del fenomen: els cinc llibres de poemes que Auster escrigué entre 1970 i 1979 i que, onze anys després, decidí reunir sota el títol *Groundwork*, és a dir *ciment* o *treball preliminar*. Uns textos que, traduïts per Jordi Doce, ha publicat Pre-Textos sota el títol *Desapariciones*. El mateix Auster considera que la seua trajectòria és el fruit d'una evolució que l'ha dut des de la poesia cap a la prosa, de manera que aquesta és conseqüència d'aquella. Qui prove de llegir aquest llibre, doncs, hi trobarà uns versos que giren al voltant del desconcert de viure, de la pugna entre el món i la paraula, de la recerca de l'essencial. Temes, tots ells, ben familiars per als seguidors de la prosa d'Auster.

Vicent Usó

EL ENGAÑO

VICENTE VERCHER

COL·LECCIÓ «TELA DE ARAÑA», 4

EDITORIAL ARAÑA, VALÈNCIA, 2006

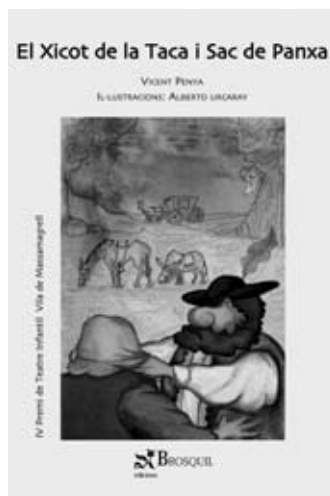
La vida

Vicent Vercher, amb aquesta novel·la, *El engaño*, publicada per l'editorial Araña en la col·lecció «Tela de Araña», se estrena en el món literari de ficció, però no en el de l'escriptura. Anteriorment ja havia realitzat alguns treballs relacionats amb el món de la imatge i la comunicació i també havia participat en la realització de diversos guions per a documentals. *El engaño* és una història en què l'acció transcorre en la ciutat de València i recrea un temps, no sense certa nostàlgia, que l'autor mateix coneix molt bé, ja que n'ha estat part.

Al llarg de les pàgines del llibre, l'autor ens mostra una visió de la ciutat en constant moviment, plena d'imatges evocadores. I per fer-ho utilitza una prosa fluïda on els esdeveniments narrats transcorren a una velocitat vertiginosa que recorda molt el llenguatge cinematogràfic.

Segurament no serà la última incursió de l'autor en el món literari.

Beatriz López

EL XICOT DE LA TACA I SAC DE PANXA

VICENT PENYA

IL·LUSTRACIONS D'ALBERTO URCARAY

78 PÀGINES

BROSQUIL EDICIONS, VALÈNCIA, 2006

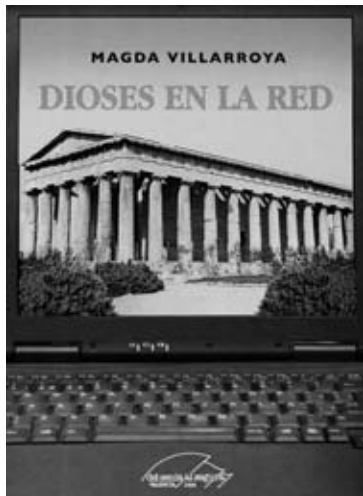
Una paròdia teatral

El xicot de la Taca i Sac de Panxa es una obra de teatro dirigida al público infantil y juvenil publicada por Brosquil Edicions en su colección «Titella». El autor utiliza como referente, para desarrollar la historia, un clásico de la literatura universal *Don Quijote de la Mancha* de Miguel de Cervantes. Y esta es la razón por la cual, los protagonistas de *El xicot de la Taca i Sac de Panxa* son los dos personajes literarios más famosos de la literatura universal a los que transforma y parodia. Así por obra y magia del autor, Don Quijote se convierte en el Xicot de la Taca y Sancho Panza en el de Sac de Panxa.

Una obra entretenida, de fácil lectura y apropiada para la edad lectora a la que va dirigida. Cuenta con una expresivas y alegres ilustraciones de Alberto Urcaray, un ilustrador argentino que ya ha realizado otros trabajos para editoriales valencianas y que cuenta con una producción extensa, sobre todo, en la editorial Brosquil Edicions.

El escritor valenciano Vicent Penya ganó con esta obra el «IV Premi de Teatre Infantil Vila de Massamagrell».

Jorge Delgado

DIOSES EN LA RED

MAGDA VILLARROYA

276 PÀGINES

DEL SÈNIA AL SEGURA, VALÈNCIA, 2007

Una historia de amor

El mundo actual cambia a un ritmo vertiginoso, las nuevas tecnologías están presentes en nuestras vidas y ya son muy pocos los que no conocen las posibilidades, y también los peligros, que anidan en la red. En esta obra Magda Villarroya, convierte el mundo virtual en materia literaria.

La historia que nos cuenta *Dioses en la red* es una historia de amor entre un hombre y una mujer, con final feliz, que se conocen a través de un foro de Internet de los muchos que hoy existen. Una historia, con una trama aparentemente sencilla, pero que realmente nos da a conocer un estudio amplio de la mitología griega. A través de su novela, la autora nos da su propia descripción del mundo del Olimpo y sus dioses, un mundo donde habitan Psique y Eros, Zeus, Hera, y nos transporta hasta la época actual donde las «musas» se pasean sin descanso y ayudan, o no, a los protagonistas.

La autora de *Dioses en la red* es Magda Villarroya. Una escritora que cuenta con varias obras publicadas dentro del campo jurídico, entre las que destacan *¿Eres demócrata... o lo pareces?* o *El mundo Mágico de la Constitución Europea*, dirigida al público infantil. Con *Dioses en la red* inicia un camino en el mundo literario de ficción que seguro que no quedará aquí.

Beatriz López

UNA NIT PROP DEL FOC

JORDI RAÜL VERDÚ

COL·LECCIÓ «AUTORS D'ARA», 20

192 PÀGINES

EDITORIAL MARFIL, ALCOI, 2006

«Si en vols més, para el cabàs»

Una nit prop del foc és un recull de rondalles meridionals valencianes. L'escriptor Jordi Raül Verdú vol, amb aquesta nova obra, continuar amb la tasca realitzada amb el seu llibre anterior *A la vora de la llarg*, publicat en aquesta mateixa editorial.

Aquestes rondalles han estat contades a l'autor per un grup de persones majors de diferents pobles de la geografia valenciana. Unes històries transmèses oralment de pares a fills al llarg de varies generacions.

En total el llibre conté trenta tres rondalles amb títols com ara «La vella golosa» (Francisca Ferrer, 75 anys, Bolulla), «Els dos soldats» (Fausto Espí, 77 anys, La Torre), «El xiquet com el dit polze» (Vicent Ivorra, 76 anys, Gorga), «Els dos germans» (Pepita Agüir, 74 anys, balones), «La raboseta guilopeta» (Pepito Cortell, 56 anys, Almudaina), «La història del venturet» (Buenaventura Vilaplana, 82 anys, Benimarfull), «El venedor i l'hostaler» (Obdúlia Alcaraz, 77 anys, Alcalà de la Jovada), etc.

Un llibre bonic i molt necessari per a les generacions més jòvens que «no tenen temps» per a escoltar als seus majors.

Jorge Delgado